

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3856/2023
25.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈКП Градско саобраћајно предузеће „Београд“ са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Иван Рајковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1269/23 од 23.03.2023. године, у седници већа одржаној 25.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1269/23 од 23.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1269/23 од 23.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2672/20 од 19.04.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, за период од октобра 2017. године закључно са октобром 2020. године, на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране у току рада која се исплаћује у готовом новцу, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате (све ближе наведено и опредељено овим ставом изреке). Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, за период од новембра 2018. године закључно са септембром 2020. године, на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране у току рада која се исплаћује у боновима, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате (све ближе наведено и опредељено овим ставом изреке). Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 65.330,00 динара са каматом.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1269/23 од 23.03.2023. године, одбијена је као неоснована жалба туженог, потврђена првостепена пресуда и одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија), ради разматрања правног питања од општег интереса и уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Наиме, правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев за исплату припадајуће накнаде за трошкове исхране у току рада која се исплаћује у новцу и у боновима у спорном периоду, коју тужени није исплатио тужиоцу сходно одредбама Закона о раду и чл. 64. Колективног уговора туженог. Полазећи од тога да је колективним уговором код туженог и посебним колективним уговором била јасно и недвосмислено уговорена висина накнаде трошкова исхране у току рада која ће се исплатити запосленима, произлази да је тужилац имао право на исплату накнаде ових трошкова у уговореним износима без умањења за порезе и доприносе по принципу обрачуна бруто зараде установљеном у члану 105. Закона о раду. У ситуацији када се у Колективном уговору наведе конкретан новчани износ који се на име накнаде трошкова има исплатити запосленом, не може се на штету запосленог претпоставити да је реч о уговореном бруто износу, јер је то противно одредби члана 118. став 1. Закона о раду која прописује право запосленог на накнаду трошкова.

Према становишту Врховног суда, одлуке нижестепених судова донете су правилном применом материјалног права. У посебној ревизији туженог нису наведени аргументи за прихватање одлучивања о ревизији на основу одредаба члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, односно новим тумачењем права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. У складу са наведеним, Врховни суд одлучио је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, којом је прописано да ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 27.10.2020. године, а вредност предмета спора је испод 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на потраживање у новцу у коме вредност побијаног дела пресуде не прелази износ од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**